

РЕШЕНИЕ

№ 37064

гр. София, 25.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 21.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **11500** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 46а и 44, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Н. Д. М., [дата на раждане], гражданин на С. арабска република, ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ, чрез адв. Б. Б., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, срещу Заповед УРИ № 5392ПАМ – 422/21.08.2026 г. на ВПД Началник на отдел „Миграция“ – СДВР.

С оспорената заповед жалбоподателят е принудително настанен в СДВНЧ, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ с цел организиране на изпълнението на ПАМ „Връщане до страна на произход“, поради опасност от укриване, за срок до изпълнение на ПАМ, но не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Излагат се доводи за липса на мотиви, липса на предпоставки по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, възможност за налагане на по-лека мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ при наличие на адрес, гарант и средства за издръжка, както и липса на създадена организация за извеждане на чужденеца от страната. В хода на съдебното производство доводите се поддържат лично от жалбоподателя и чрез адв. Д.. Представени са писмени бележки. Ответникът, чрез юрк. И., в хода по същество на делото и в писмени бележки излага подробни доводи за законосъобразност на оспорената заповед и неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на становищата на страните и въз основа на доказателствата по делото, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима, разгледана по същество е неоснователна.

С Решение № 12192/22.11.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, влязло в сила на 06.01.2025 г. е отнет предоставения с Решение № 5046/09.03.2017 г. статут на бежанец на Н. Д. М., поради извършване на тежко престъпление на територията на Федерална република Германия.

На 21.08.2026г. около 15:00 е получен сигнал от ОДЧ-02 РУ затова, че в [населено място] на [улица], чужд гражданин при явяване на гише за подмяна па документи се установява, че е отнет хуманитарен статут.

Направена му е идентификация е мобилно устройство в APIS, гранична-подсистема, при което се установи, че чуждият гражданин е регистриран в системата с имена: N. J., род. 20.03.1984г.

При направената справка в АИС-БДС е установено, че лицето с с имена Н. Д. М., род. 20.03.1983г., гражданин на С. с ЛПЧ:[ЕГН] и [ЕГН] същият е с отнет хуманитарен статут.

При направена справка в системата АИС-ИД е установено, че лицето е със забрана за влизане на територията на „Шенген“ издадена от Германия на 28.05.2024г. и подновена на 14.05.2026г., както и че същият има предходна присъда за извършени сексуални престъпления срещу деца.

При проведената беседа е Н. Д. М. на разбираем за него език му е разяснено, че е незаконно пребиваващ в страната и трябва да се завърне в страната си по произход. Също така му е обяснено, че може да му се съдейства за закупуването на билет за пътуване.

Н. Д. М. е заявил, че отказва да се завърне в страната си по произход и ще предприеме постъпки да замине в друга европейска държава.

Издадена е Заповед УРИ № 5392ПАМ – 421/21.08.2026 г. за налагане на ПАМ „Връщане до страна на произход“.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, решението за отнемане на статута и представени от чуждия гражданин писмени доказателства за осигурени средства за издръжка, гаранция и място на пребиваване от М. Д. О.. Съдът кредитира тези доказателства, но счита, че други по – леки мерки от наложената мярка настаняване в СДВНЧ не са подходящи за обезпечаване връщането в страната по произход, предвид личното поведение на жалбоподателя, извършеното престъпление, осъдителната присъда и забраната за влизане в Шенген, както и заявеното от него нежелание за доброволно връщане в страната по произход.

Настаняването на Н. Д. М., [дата на раждане] , гражданин на С. арабска република в СДВНЧ е последица от наложената по отношение на него ПАМ, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ. Установява се, че чуждият гражданин е с отнет статут, пребивава незаконно в РБ и отказва да се завърне доброволно в страната на произход.

Хипотезите, очертани в ал. 6 на чл. 44 ЗЧРБ, за принудително настаняване в СДВНЧ, в случай, че не е възможно ефективно прилагане на други достатъчни, но по-леки принудителни мерки са идентични с тези по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО: когато е налице опасност от укриване, или когато засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Ответникът е приел наличие на опасност от укриване, позовавайки се на цитираната докладна записка, в която се съдържат данни за осъждане на чужденеца за извършени сексуални престъпления срещу деца, поради което му е наложена забрана за влизане на територията на „Шенген“ издадена от Германия на 28.05.2024г. и подновена на 14.05.2026г.

Съдът приема, че реално съществува такава опасност, предвид поведението на чужденеца и потвърденото от него нежелание да се завърне в С. и намерението му да отиде в друга държава от ЕС, с което ще наруши наложената забрана за влизане на територията на „Шенген“.

Установяват се данни за осъждане на Н. Д. М. на шест години лишаване от свобода за сериозно сексуално насилие над деца в седем случая. Чуждият гражданин е излежал 4 години от присъдата

и е експулсиран от територията на ФРГ, като му е забранено влизането и пребиваването във ФРГ за период от шест години.

При тези дадни съдът намира, че е доказана опасност от укриване по смисъла на §1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ, доколкото, съгласно посочената разпоредба, опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. При наличието на данни за предходно осъждане за тежко престъпление и нежелание за доброволно изпълнение на ПАМ – „Връщане до страна на произход“, настоящата инстанция счита, че е доказана опасност от укриване. По-лека мярка няма да е ефективна и няма да обезпечи изпълнението на ПАМ.

Жалбоподателят не твърди и по делото няма данни за предходни принудителни настанявания в СДВНЧ. Съдът приема също, че съществува разумна възможност да бъде организирано от страна на Дирекция „Миграция“ изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ .

В заключение, оспорената Заповед УРИ № 5392ПАМ – 422/21.08.2026 г. на ВПД Началник на отдел „Миграция“ – СДВР е издадена от компетентен административен орган, съответства на изискванията за форма и е съобразена с коментираните по – горе материалноправни условия за принудителното настаняване на Н. Д. М., [дата на раждане] , гражданин на С. арабска република, ЛНЧ [ЕГН] в СДВНЧ, при Дирекция „Миграция“ - МВР. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

На ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което съдът, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 102,26 евро.

Воден от горното и на основание чл. 44, ал. 8, вр. чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 ЗЧРБ, Административен съд София - град, 43^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Н. Д. М., [дата на раждане] , гражданин на С. арабска република, ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ срещу Заповед УРИ № 5392ПАМ – 422/21.08.2026 г. на ВПД Началник на отдел „Миграция“ – СДВР.

ОСЪЖДА Н. Д. М., [дата на раждане] , гражданин на С. арабска република, ЛНЧ [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 102,26 евро.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

